

Prawo Unii Europejskiej w pigułce

Dowiedz się więcej na www.ksiegarnia.beck.pl

CZĘŚĆ II. UNIA EUROPEJSKA JAKO ORGANIZACJA MIĘDZYNARODOWA (PO 1.12.2009 R.)

ROZDZIAŁ 1. UWAGI WSTĘPNE

Traktat Lizboński zasadniczo zmienił konstrukcję UE. **Zlikwidował on dotychczasową filarową strukturę UE.** W jej miejsce **powstała jednolita Unia Europejska wyposażona w podmiotowość prawną.** Oznacza to likwidację WE (jej kompetencje przejęła UE jako następcą prawnym), choć ustanawiający ją traktat (TWE) nadal pozostał w mocy (zmianie uległa natomiast jego nazwa: z TWE na Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – TFUE). Ponieważ nadal obowiązuje także TUE, Unia działa w oparciu o dwa traktaty: **TUE i TFUE** (dawny TWE). Z zakresu jednolitej UE wyłączona została EWEA (traktat o EWEA nadal obowiązuje, a wspólnota ta pozostała samodzielną, choć ściśle powiązaną z UE organizacją międzynarodową).

Ważne

Współcześnie UE może być kwalifikowana jako organizacja międzynarodowa. Jest to jednak szczególna złożona organizacja międzynarodowa, gdyż jej podstawy funkcjonowania (statut) regulowane są nie przez jedną umowę międzynarodową (jak to jest w przypadku klasycznych organizacji), ale przez dwa traktaty (TUE i TFUE).

ROZDZIAŁ 2. OGÓLNE INFORMACJE O ORGANIZACJACH MIĘDZYNARODOWYCH

W prawie międzynarodowym nie istnieje legalna definicja organizacji międzynarodowej. Niemniej podejmuje się próby konstruowania definicji w oparciu o wyliczenie cech charakterystycznych organizacji. Na tej podstawie organizację międzynarodową określić można jako **celowy związek państw utworzony na kanwie zawartej między nimi umowy międzynarodowej (mającej charakter statutu organizacji) i wyposażony w system stałych organów**. Niektórzy wymieniają jako dodatkowy element tej definicji posiadanie przez organizację **osobowości prawnej** różnej od osobowości tworzących ją państw.

CECHY ORGANIZACJI MIĘDZYNARODOWEJ

członkostwo co najmniej 2 państw. Zasadniczo dla powstania organizacji konieczny jest udział co najmniej 3 zainteresowanych państw, jednak wyjątkowo może istnieć organizacja złożona tylko z 2 państw. Sytuacja taka miałaby miejsce, gdyby po utworzeniu organizacji jedno z państw zdecydowałoby się z niej wystąpić i liczba członków spadłaby do 2. Wówczas organizacja istniałaby nadal, chyba że państwa, przewidując taką możliwość, zamieszczą w umowie tworzącej organizację postanowienie, zgodnie z którym w takiej sytuacji organizacja ulega automatycznie rozwiązaniu. Unię Europejską tworzy aktualnie 28 państw członkowskich

celowość istnienia, tzn. państwa tworzą organizację dla realizacji określonych celów, których osiągnięciem zainteresowane są wszystkie uczestniczące państwa

dla powstania organizacji konieczne jest zawarcie przez państwa umowy międzynarodowej, zwanej statutem organizacji, w której wyszczególnione zostaną przede wszystkim jej cele, spełniane przez nią funkcje, a także opisana będzie jej struktura organizacyjna i zasady funkcjonowania

organizacja musi posiadać zinstytucjonalizowaną strukturę. W jej ramach powinny funkcjonować stałe organy, a nie tylko powoływane czasowo

Przedstawiona powyżej definicja odnosi się do międzynarodowych organizacji rządowych, czyli takich, których członkami są państwa.

Przez funkcje organizacji międzynarodowych należy rozumieć **działania organizacji zmierzające do wypełnienia nałożonych na nią zadań**. Funkcje nie są tożsame z zadaniami organizacji, o ile bowiem zadanie określa pożądany, docelowy efekt jej działalności (co organizacja ma osiągnąć), o tyle funkcja dotyczy sposobu działania w jaki ten efekt powinien zostać osiągnięty.

Według W. Morawieckiego każda organizacja pełni podstawową funkcję polegającą na politycznym procesie

ujawniania zakresu zgodności interesów państw członkowskich

osiągania ogólnego porozumienia w sprawie wspólnych zadań odpowiadających zakresowi zgodności interesów

osiągania porozumienia w sprawie środków realizacji takich wspólnych zadań (W. Morawiecki, Funkcje organizacji międzynarodowej, Warszawa 1971)

Podmiotowość w prawie międzynarodowym oznacza możliwość samodzielnego, niezależnego od państw członkowskich, występowania przez organizację w płaszczyźnie międzynarodowej, tzn. dokonywania czynności cechujących podmiot prawa międzynarodowego.

Do czynności tych zalicza się:

→ prawo zawierania umów międzynarodowych (*ius tractatum*)

→ prawo legacji (*ius legationis*), czyli możliwość wysyłania własnych (czynne prawo legacji) i przyjmowania obcych (biernie prawo legacji) przedstawicieli dyplomatycznych

→ prawo występowania z roszczeniami międzynarodowymi (*ius standi*), z czym wiąże się także ponoszenie odpowiedzialności międzynarodowej

Ważne

Organizacje międzynarodowe nie są tworam suwerennymi, ich podmiotowość ma charakter pochodny (nadany przez państwa tworzące organizację) i ograniczony (zakres podmiotowości uzależniony jest od celów i funkcji spełnianych przez organizację, np. może ona posiadać prawo do zawierania traktatów w określonych dziedzinach i jednocześnie być pozbawiona prawa legacji).

Zakres kompetencji organizacji wynika z nadania przez tworzące ją państwa (**zasada kompetencji powierzonych**), zmodyfikowanych niekiedy **doktryną kompetencji domniemanych** (organizacja może posiadać dodatkowe kompetencje, nieprzewidziane wyraźnie przez państwa ją kreujące, jeżeli są one konieczne dla realizacji celów i funkcji organizacji i wynikają z kompetencji już przyznanych). Państwa członkowskie mogą także w każdej chwili rozwiązać organizację, likwidując podmiot prawa.

Przykład

W dniu 18.4.1946 r. na mocy uchwały Zgromadzenia Ligi Narodów rozwiązano tę organizację. Traktat z Lizbony zlikwidował Wspólnotę Europejską (jej następcą prawnym stała się jednolita UE), co nie oznaczało jednak uchylenia TWE, gdyż nadal funkcjonuje on pod zmienioną nazwą, jako TFUE.

ROZDZIAŁ 3. OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA UE JAKO ORGANIZACJI MIĘDZYNARODOWEJ

CELE UE

wspieranie pokoju, wartości UE i dobrobytu narodów UE

zapewnienie obywatelom UE przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych, w której zagwarantowana jest swoboda przepływu osób, w powiązaniu z właściwymi środkami w odniesieniu do kontroli granic zewnętrznych, azylu, imigracji, jak również zapobiegania i zwalczania przestępczości

ustanowienie rynku wewnętrznego

działanie na rzecz trwałego rozwoju Europy, którego podstawą jest zrównoważony wzrost gospodarczy oraz stabilność cen, społeczna gospodarka rynkowa o wysokiej konkurencyjności zmierzająca do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz wysoki poziom ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego

wspieranie postępu naukowo-technicznego

zwalczanie wyłączenia społecznego i dyskryminacji oraz wspieranie sprawiedliwości i ochrony socjalnej, równości kobiet i mężczyzn, solidarności między pokoleniami i ochrony praw dziecka

wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz solidarności między państwami członkowskimi

poszanowanie dla bogatej różnorodności kulturowej i językowej UE oraz czuwanie nad ochroną i rozwojem dziedzictwa kulturowego Europy

ustanowienie unii gospodarczej i walutowej, której walutą jest euro

w stosunkach zewnętrznych umacnianie i propagowanie wartości i interesów UE oraz wnoszenie wkładu w ochronę swoich obywateli. Przyniesienie się do pokoju, bezpieczeństwa, trwałego rozwoju Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego, w szczególności zasad Karty Narodów Zjednoczonych

Ważne

Wymienione cele mają być osiągnięte właściwymi środkami, odpowiednio do zakresu kompetencji przyznanych UE na mocy traktatów.

Traktat Lizboński nadał UE podmiotowość prawnomiędzynarodową. Artykuł 47 TUE postanawia: „Unia ma osobowość prawną”. Unia Europejska jako podmiot prawa międzynarodowego może zawierać umowy międzynarodowe (w granicach objętych jej kompetencjami), przystępować do organizacji międzynarodowych, wysyłać własnych i przyjmować obcych przedstawicieli dyplomatycznych, występować z roszczeniami międzynarodowymi i ponosić odpowiedzialność międzynarodową. Niezależnie od podmiotowości prawnomiędzynarodowej należy wyróżnić **podmiotowość w prawie wewnętrznym państw członkowskich UE.**

ROZDZIAŁ 4. UNIA EUROPEJSKA JAKO ORGANIZACJA PÓŁOTWARTA

Szczegółowe kryteria stawiane państwom aspirującym do członkostwa w UE oraz procedury akcesyjne omówione zostały w rozdziale poświęconym stanowieniu prawa pierwotnego UE. Od początków integracji w latach 50. XX w., obejmujących 6 państw – założycieli Wspólnot (członkowie pierwotni), Wspólnoty a następnie UE przecho- dziły 7 fal rozszerzeń, w efekcie których terytorialnie UE obejmuje obecnie 28 państw.

CZŁONKOWIE UE

Rozszerzenie	Data przystąpienia	Państwa
I rozszerzenie Wspólnot Europejskich	1.1.1973 r.	Dania, Irlandia, Wielka Brytania ¹
II rozszerzenie Wspólnot Europejskich	1.1.1981 r.	Grecja
III rozszerzenie Wspólnot Europejskich	1.1.1986 r.	Hiszpania, Portugalia
I rozszerzenie Unii Europejskiej	1.1.1995 r.	Austria, Finlandia, Szwecja
II rozszerzenie Unii Europejskiej	1.5.2004 r.	Cypr, Czechy, Estonia, Litwa, Łotwa, Malta, Polska, Słowenia, Słowacja, Węgry

¹ Obecnie trwają negocjacje co do terminu i warunków wystąpienia Wielkiej Brytanii z UE.

Rozszerzenie	Data przystąpienia	Państwa
III rozszerzenie Unii Europejskiej	1.1.2007 r.	Bułgaria, Rumunia
IV rozszerzenie Unii Europejskiej	1.7.2013 r.	Chorwacja

Ważne

Członkowie pierwotni to Belgia, Francja, Holandia, Luksemburg, Niemcy i Włochy.

Obok pełnego członkostwa w UE, TFUE dopuszcza możliwość **stowarzyszenia z Unią Europejską**. Cele takiego stowarzyszenia mogą być różne w zależności od jego rodzaju. Zasadniczo, ze względu na podstawę prawną, wyróżnia się dwa rodzaje stowarzyszeń:

- ▶ zawierane na podstawie art. 217 TFUE międzynarodowe umowy stowarzyszeniowe pomiędzy UE z jednej strony, a jednym lub większą liczbą państw lub organizacji międzynarodowych z drugiej strony. Umowy takie określa się niekiedy jako **stowarzyszenia traktatowe**. Różnią się one w zależności od podmiotu, z którym są zawierane i mogą mieć charakter:
 - **stowarzyszeń ograniczonych do państw europejskich,**
 - **stowarzyszeń z państwami pozaeuropejskimi;**
- ▶ zawierane na podstawie art. 198–203 TFUE stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich, utrzymujących szczególne stosunki z Danią, Francją, Niderlandami i Wielką Brytanią. Są to tzw. **stowarzyszenia konstytucyjne**.

Stowarzyszenia traktatowe

Opierają się na umowie międzynarodowej, która musi charakteryzować się wzajemnością praw i obowiązków, wspólnymi działaniami i szczególnymi procedurami. Istotą stowarzyszenia jest stworzenie strefy wolnego handlu lub unii celnej pomiędzy umawiającymi się państwami. Jeżeli stowarzyszenie dotyczy **państwa europejskiego**, to ma ono na celu przygotowanie danego państwa do członkostwa w UE, stąd też niekiedy było określane mianem „**dynamicznego stowarzyszenia**”. Podkreślić jednak należy, że umowa stowarzyszeniowa nie gwarantuje uzyskania członkostwa w UE. Nowsze umowy stowarzyszeniowe o takim charakterze (np. zawarte 16.12.1991 r. umowy stowarzyszeniowe z Czechami, Polską, Słowacją i Węgrami; także późniejsze umowy z Bułgarią, Estonią, Litwą, Łotwą, Rumunią, czy Słowenią) noszą nazwę „**Układów Europejskich**” (umowy te przestały obowiązywać z chwilą przystąpienia wymienionych państw do UE). Były one zawierane jako tzw. **umowy mieszane**, tj. takie, w których jako strona umowy, obok dotychczasowych Wspólnot Europejskich, występowały ich państwa członkowskie. Umowy te stanowiły integralną część unijnego porządku prawnego. Ich przedmiot oraz treść odróżniała je od pozostałych stowarzyszeń traktatowych. Celami takich umów był dialog polityczny, popieranie rozwoju handlu i harmonijnych stosunków gospodarczych, udzielenie podstaw prawnych dla pomocy finansowej i technicznej dla danego państwa, a także wytyczenie ram integracji z UE i sposobów rozwiązywania ewentualnych sporów wynikających ze stosowania i interpretacji Układu. W ramach stowarzyszenia powoływana była struktura instytucjonalna obejmująca: Radę Stowarzyszenia, Komitet Stowarzyszenia i Parlamentarny Komitet Stowarzyszenia. Najnowszymi umowami stowarzyszeniowymi są Układy Europejskie o Stabilizacji i Stowarzyszeniu (*Stabilization and Association Agreement – SAA*) zawarte jeszcze przez Wspólnoty Europejskie i ich państwa członkowskie z Chorwacją oraz Macedonią.

Stowarzyszenia konstytucyjne

Zawierane są z krajami i terytoriami zamorskimi państw członkowskich UE, wymienionymi w załączniku Nr II do TWE. Celem takiego stowarzyszenia jest promowanie rozwoju gospodarczego i społecznego krajów i terytoriów oraz ustanowienie ścisłych stosunków gospodarczych między nimi a UE. Ma ono służyć przede wszystkim sprzyjaniu interesom i pomyślności mieszkańców tych obszarów, przez doprowadzenie ich do rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego. Sprzyja temu stworzenie strefy wolnego handlu oraz zniesienie ceł w stosunkach z krajem lub terytorium stowarzyszonym.

Traktat Lizboński, po raz pierwszy w historii UE, wprowadził do TUE przepis przewidujący możliwość wystąpienia państwa z organizacji. Artykuł 50 TUE stanowi w ust. 1: „Każde Państwo Członkowskie może, zgodnie ze swoimi wymogami konstytucyjnymi, podjąć decyzję o wystąpieniu z Unii”. Wypowiedzenie TUE i TFUE będzie mieć charakter szczególny, wymykający się dotychczas znanemu w prawie międzynarodowym sposobowi wypowiedzania umów międzynarodowych.

Ważne

Ze względu na daleko zaawansowany charakter integracji, państwo opuszczające UE będzie musiało wynegocjować sobie warunki wystąpienia, na wzór uprzednio negocjowanych warunków akcesji.

Procedura wystąpienia z UE przedstawiać się będzie następująco:

ETAP I	Państwo członkowskie, które podjęło decyzję o wystąpieniu, notyfikuje swój zamiar Radzie Europejskiej.
ETAP II	<p>W świetle wytycznych Rady Europejskiej UE prowadzi negocjacje i zawiera z tym państwem umowę określającą warunki jego wystąpienia, uwzględniając ramy jego przyszłych stosunków z UE. Umowę tę negocjuje się zgodnie z art. 218 ust. 3 TFUE. Jest ona zawierana w imieniu UE przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną po uzyskaniu zgody PE.</p> <p>Członek Rady Europejskiej i Rady reprezentujący występujące państwo członkowskie nie bierze udziału w obradach ani w podejmowaniu decyzji Rady Europejskiej i Rady dotyczących tego państwa.</p>
ETAP III	Traktaty przestają mieć zastosowanie do tego państwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, 2 lata po notyfikacji o zamiarze wystąpienia, chyba że Rada Europejska w porozumieniu z danym państwem członkowskim podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu.

Pierwszym państwem, które postanowiło skorzystać z prawa zawartego w art. 50 TUE była Wielka Brytania. Decyzję tę podjęła w wyniku referendum z 23.6.2016 r., w którym większość głosujących (51,89%) opowiedziało się za wystąpieniem Wielkiej Brytanii z UE. Rozpoczęta 29.3.2017 r., procedura wystąpienia miała się zakończyć 30.3.2019 r., kiedy to Wielka Brytania powinna utracić status członka UE. Z uwagi jednak na nie-

możność dojścia do porozumienia w kwestii warunków wystąpienia Wielkiej Brytanii z UE, ostateczny termin tego wystąpienia nie jest znany².

Zarówno TUE, jak i TFUE nie zawierają postanowień dotyczących wykluczenia państwa członkowskiego z UE. Należałoby stwierdzić, że wykluczenie takie, na gruncie TUE i TFUE, jest **niemożliwe**. Niemniej wymienione traktaty podlegają ogólnym regułom stosowania umów międzynarodowych, przyjętym w powszechnym prawie międzynarodowym, a zwłaszcza w Konwencji Wiedeńskiej o prawie traktatów z 23.5.1969 r. (Dz.U. z 1990 r. Nr 74, poz. 439, zał.). Artykuł 60 tej Konwencji przewiduje możliwość wygaśnięcia lub zawieszenia działania traktatu w stosunku do danego państwa, które dopuściło się istotnego naruszenia jego postanowień.

Na podstawie art. 343 TFUE UE korzysta na terytorium swoich państw członkowskich z przywilejów i immunitetów koniecznych do wykonywania jej zadań. Warunki wykonywania tych przywilejów i immunitetów określa Protokół z 8.4.1965 r. w sprawie przywilejów i immunitetów UE. Jest on załączony jako Protokół Nr 7 do TL.

Przez zbiorcze pojęcie **przywilejów i immunitetów** należy rozumieć niepodleganie jurysdykcji sądów i organów państwa członkowskiego (**immunitety**) oraz różnego rodzaju ulgi, zwolnienia, np. od opłat celnych (**przywileje**). Przysługują one UE na podstawie funkcjonalnej, tzn. są konieczne dla wypełniania zadań przez Unię.

IMMUNITETY UE

nietykalność lokalów i budynków UE. Nie podlegają one rewizjom, rekwizycjom, konfiskacie lub wywłaszczeniu. Mienie i aktywa UE nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia TSUE

nietykalność archiwów UE

² Stan na 9.10.2019 r.

PRZYWILEJE UE

zwolnienie UE, jej aktywów, przychodów i innego mienia ze wszelkich podatków bezpośrednich. Rządy państw członkowskich UE, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, mają podejmować stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy UE dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednak stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Unii. Ponadto, zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za skorzystanie z usługi użyteczności publicznej

zwolnienie UE z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywózowych i wywózowych w stosunku do produktów przeznaczonych do jej użytku służbowego: produkty przywiezione w ten sposób mogą jednak zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium kraju, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach określonych przez rząd tego kraju. Unia jest także zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywózowych i wywózowych w odniesieniu do swoich publikacji

w celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów, instytucje UE korzystają na terytorium każdego państwa członkowskiego UE z przywilejów przyznawanych przez dane państwo placówkom dyplomatycznym. Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Unii nie podlegają cenzurze

szefowie instytucji UE mogą wydawać dokumenty podróży członkom i pracownikom instytucji Unii. Rada UE, stanowiąc zwykłą większością, określa postać takiego dokumentu. Państwa członkowskie uznają go za ważny dokument podróży. *Laissez-passer* wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii. Komisja Europejska może zawierać umowy umożliwiające uznawanie *laissez-passer* jako ważnych dokumentów podróży na terytorium państw trzecich

ROZDZIAŁ 5. SYMBOLE UE

Flagę UE stanowi krąg 12 pięcioramiennych złotych gwiazd symetrycznie rozmieszczonych na prostokątnym niebieskim tle.

Generalną zasadą jest, że ponieważ UE nie jest państwem, a jedynie organizacją międzynarodową, stąd flaga UE jest jedynie flagą organizacji, która w hierarchii heraldycznej stoi znacznie poniżej flagi państwowej. Wynika stąd zasada pierwszeństwa flagi państwowej. W przypadku wywieszania flagi europejskiej wraz z flagami państw członkowskich obowiązuje reguła pierwszeństwa znaków gospodarza, tzn. flaga UE powinna wisieć na pierwszym miejscu, jeżeli organizatorem wydarzenia jest instytucja UE, na ostatnim zaś, jeżeli funkcję gospodarza pełni państwo członkowskie (dotyczy to np. oficjalnych wizyt Przewodniczącego KE w krajach unijnych).

Podobnie jak flaga, także hymn UE („Oda do radości”) został przejęty od Rady Europy, w związku z czym ma on charakter ogólnoeuropejski. Już w 1972 r. Rada Europy postanowiła przyjąć za hymn czwartą część IX Symfonii *Ludwika van Beethovena* w adaptacji *Herberta von Karajana*. Decyzję o przyjęciu hymnu europejskiego Rada Europejska podjęła na tym samym posiedzeniu, na którym zaakceptowano flagę europejską (Mediolan, czerwiec 1985 r.). Z uwagi na wielojęzyczny charakter UE, hymn posiada jedynie wersję instrumentalną.

Traktat Konstytucyjny w art. I-8 ustanawiał jako dewizę UE motto „Zjednoczona w różnorodności”. Dewiza ta funkcjonowała od lat w obiegu nieoficjalnym, odwołując się do zróżnicowania narodów europejskich jako szczególnego bogactwa UE. Pomimo tej różnorodności UE pozostaje jednoczącą platformą pozwalającą narodom europejskim na realizację wspólnych celów. Ponieważ TL nie zawiera przepisu określającego symbole UE, dewiza powyższa funkcjonuje obecnie bez podstaw traktatowych.

Istotnym symbolem UE jest wspólna waluta – euro (zostanie ona omówiona w rozdziale poświęconym Unii Gospodarczej i Walutowej).

Rocznica przedstawienia deklaracji *Schumana* (9.5.1950 r.) jest obchodzona jako **Dzień Europy**. Każdego roku, w dniu **9 maja**, pracownicy instytucji europejskich mają wolne, zaś w państwach członkowskich UE odbywają się okolicznościowe imprezy. Delegacje KE w różnych krajach organizują przyjęcia.

Ważne

Choć TK nie wymieniał paszportu wśród symboli UE, to jednak niekiedy zalicza się go do ich katalogu.

TEST DO CZĘŚCI II. UNIA EUROPEJSKA JAKO ORGANIZACJA MIĘDZYNARODOWA (PO 1.12.2009 R.)

1. Unia Europejska:

- a) ma osobowość prawną,
- b) nie posiada osobowości prawnej,
- c) posiada ułomną osobowość prawną.

2. Największe rozszerzenie UE miało miejsce:

- a) 1.5.2003 r.,
- b) 1.5.2004 r.,
- c) 1.5.2005 r.

3. Prawo wystąpienia państwa członkowskiego z UE zostało przewidziane w:

- a) Traktacie z Amsterdamu,
- b) Traktacie z Nicei,
- c) Traktacie z Lizbony.

4. Pierwszym państwem, które postanowiło o skorzystaniu z prawa wystąpienia z UE była:

- a) Wielka Brytania,
- b) Grecja,
- c) Włochy.

5. Dzień Europy obchodzony jest:

- a) 8 maja,
- b) 9 maja,
- c) 10 maja.

[Przejdź do księgarni →](#)

ksiegarnia.beck.pl